

طبق تعاریف رایج، اوتیسم یا درخودماندگی نوعی اختلال رشدی_عصبی است که درک فرد از جهان اطراف و ارتباطش با دیگران را تحت تأثیر قرار می‌دهد. افراد مبتلابه اوتیسم در ارتباطات، تعاملات اجتماعی و قوه تخیل دچار اختلال و درخودماندگی هستند. از آنجاکه ارتباط با کودکان اوتیستیک، برای درمانگران مشکل است زیرا زبان دریافتی و بیانی و همچنین مکانیزم‌های بنیادی، ارتباطی از بدو تولد دچار نارسایی است، بنابراین بهترین راه برای برقراری ارتباط با کودکان اوتیستیک استفاده از روش‌های غیرکلامی ارتباط است. برقراری پیوندهای اجتماعی برای این کودکان بسیار دشوار است، استفاده از حیوانات ممکن است روش مؤثری برای درمان این دسته از کودکان باشد. نظریه مبنی بر استفاده از حیوان نشان داده است که می‌تواند راه مؤثری برای درمان کودکان مبتلا به اختلالات شدید رشد باشد.

اوتیسم

شماره دو

شیوه درمانی که در مراکز درمانی، توجهات را به خود معطوف داشته درمانی است که با همراهی حیوانات انجام می‌گیرد. روش درمانی با همراهی حیوانات از پیوند انسان- حیوان به عنوان بخشی یکپارچه از فرایند درمان در رسیدن به اهداف روانشناسی استفاده می‌برد.

یک حیوان مثل سگ یا اسب می‌تواند به بخش اساسی زندگی یک فرد تبدیل شود. استفاده از درمان با کمک حیوانات در بازه گسترده‌ای از موقعیت‌های درمانی با کودکان و بزرگسالان به کارگرفته شده است. «اسب سواری درمانی» شکلی از درمان با کمک حیوانات است که افزایش چشمگیری در چهل سال اخیر داشته است. «اسب سواری درمانی» توسط یک مربی اسب آموزش دیده که به اسب‌سوارهای معلول، آموزش می‌دهد تا مهارت‌های اولیه اسب سواری را کنترل کنند، صورت می‌گیرد. این همراهی با حیوانات در جلسات درمانی دارای تأثیرات مثبتی بر عملکرد اجتماعی کودکان مبتلا به اوتیسم است.

حیوانات ممکن است راهی برای افزایش توجه و علاقه کودکان مبتلا به اوتیسم به محیط اجتماعی شان باشند. باور بر این است که حیوانات به صورت اشیا ارتباطی عمل می‌کنند و می‌توانند مانند اشیا نیز جابه‌جا شوند. کودکان نخست با برقراری پیوند با آن‌ها، سپس پیوندشان را به انسان‌ها مرتبط می‌سازند. از آنجاکه برقراری پیوند های اجتماعی برای این کودکان بیمار دشوار است، استفاده از حیوانات ممکن است روش مؤثری برای درمان این دسته از کودکان باشد.

